

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγελλοῦμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐπὶ τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστῶν καὶ χρησιμώτατων ἐπὶ τοῖς παιδῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΥΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῶν 80. Ἐξέμνητος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰφύπου γράσει διατηρ. 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν εσλίνα 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ἩΚΑΙΔΗΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΔΟΤῆ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤῆ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΗΜΗΝΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συ-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιουαίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐβριμίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος.

Ἐν Ἀθήναις, 27 Ὀκτωβρίου 1928

Ἔτος 50όν.—Ἀριθ. 48

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ἐπὶ Ντρίγναυτ καὶ Βαλδὸρ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Συγγενῆς σου; .. ἀπόρητος ἢ κυρία
Γουίλ.

— Να. Κι' αὐτὸ μου δίνει τὸ δικαίω-
μα νὰ τοῦ ζητήσω τὴν ὑποστήριξή του.
Θὰ τοῦ ζητήσω μοναχὰ νὰ μ' εὐκολύ-
νει νὰ μιλήσω στὸν Κρόμβελ. Αὐτὸ δὲν
τὸν ἐκθέτει, φαντάζομαι, σὲ κανένα κίν-
δυνο.

— Μά, παιδί μου, ὁ λόρδος Στάρ-
λυ εἶν' ἐχθρὸς σας! Τὰ ἔχασες
λοιπὸν ὅσα τράβηξες ἐκεῖ πέρα,
ποῦ σὲ κυνηγοῦσε; Ἐχάσες πῶς
ὁ Θεὸς μόνον σὲ γλύτωσε ἀπὸ τὰ
χέρια αὐτοῦ τοῦ Τζέκιν, ποῦ ἦταν
βαλτὸς γιὰ νὰ σὲ σκοτώσει;

— Ποῦ τὸ ξέρομε! Μπορεῖ
καὶ νὰ γελαστήκαμε. Ἄν ἦταν
βαλτὸς γιὰ νὰ μὲ σκοτώσει, δὲν ἦ-
ταν δύσκολο νὰ τὸ κάμει. Ἐγὼ
λέω πῶς ἤθελε μόνον νὰ μὲ πάρει,
ποῖός ξέρεῖ μὲ ποῖο σκοπὸ...

— Καὶ γιατί εἶχε δώσει διατα-
γή νὰ σὲ κρατήσουν φυλακισμένη
στὸ Δουβρο;

— Εἶχε θυμώσει γιατί τοῦ μί-
λησα ἀσχημα. Ὅταν ἔμωσ μάθει
ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ Νταίλζ, θὰ ἴδεις
ὅτι θὰ χαρεῖ. Ὅταν εἶχα χαθεῖ,
λέν ὅτι ἔδειξε μεγάλη λύπη.

— Παιδί! εἶπε ἡ Τζέννη κου-
τώντας τὸ κεφάλι. Ὅνειρα καὶ
φαντασίες σοῦ σκοτίζουν τὸ μυα-
λό. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς σὲ γνώ-
ρισε καὶ γι' αὐτὸ καὶ μόνον ζήτησ-
σε τὸ κακό σου. Αὐτὸ ποῦ σκέπτεσαι νὰ
κάνεις εἶναι ἐπικίνδυνο. Πρέπει νὰ τὸ
ξέρεις λοιπὸν, ὅτι ὁ λόρδος Στάρλυ ἢ
κάποιος ἀνθρώπος του σ' ἀρπάξει ἀπ' τὸ
σπίτι σου δταν ἦσουν μικρούλα!

— Ὁ λόρδος Στάρλυ! .. ἔκαμε ἡ
Νταίλζ μὲ δυσπιστία.

— Ὅσα κι' ἂν ἔλεγον γι' αὐτόν, δὲ μπο-
ροῦσε νὰ φαντασθεῖ ἕνα λόρδο νὰ κλέ-
βει παιδιὰ μέσ' ἀπ' τὰ σπίτια τους.

— Καὶ γιατί νὰ τὸκαμε αὐτό; ρώτη-

σε ὕστερα μὲ περίεργεια. Δὲν τὸ πιστεύω.

— Νὰ σοῦ πῶ τὸ γιατί. Ἐπρεπε νὰ
βγεις ἐξὸ ἀπὸ τὴ μέση, γιὰ νὰ σοῦ πάρ-
ει τὰ χτήματά σου, τὸ Χουάιτ-Γκέιτ,
ἔτσι φαίνεται τουλάχιστον. Φυλάξου
λοιπὸν, νὰ μὴν πᾶς νὰ πῆσεις στὸ στόμα
τοῦ λόκου.

Ἡ Νταίλζ ἔπιασε τὸ χέρι τῆς μίστρες
Γουίλ.

— Μητέρα! εἶπε ἀποφασιστικά, δὲ
θέλω νὰ πῆς τίποτ' ἄλλο. Ὅσα ἐγκλή-

δ Θεὸς βοηθός! εἶπε στὸ τέλος ἡ Τζέννη.

Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ καθηοῦχασε κάπως
τὴν ταραχὴ τῆς Νταίλζ καὶ μπόρεσε
νὰ πλαγιάσει στὸ κρεβάτι τῆς νὰ ξεκου-
ραστεῖ.

Ἡ καλὴ γυναίκα τὴ σκέπασε, ὅπως
ἔκαγε ὅταν ἦταν μικρούλα, κι' ἔμεινε
κοντὰ τῆς ὡς τὴ στιγμή ποῦ τὴν πῆρε
ὁ ὕπνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἐνόχου

Ἡ Νταίλζ ἀποκοιμήθηκε μὲ τὸ
νοῦ τῆς γεμάτον ἀπὸ τὸ σχέδιό τῆς
καὶ καθὼς συμβαίνει συχνά, οἱ ἰδέες
τῆς ταχτοποιήθηκαν στὸν ὕπνο τῆς
καὶ τὸ πρῶτ' εἶχε ξεκαθαρίσει στὸ νοῦ
τῆς ὅλα ὅσα ἔμελλε νὰ κάμει, μὲ τὴ
σειρὰ τους.

Μόλις ἀνοίξαν οἱ πόρτες τοῦ Πύ-
ργου, βγήκε μαζί μὲ τὴ μίστρες Γουίλ,
ποῦ θὰ τὴ συνόδευε ὡς τὸ μέγαρο
τοῦ λόρδου Στάρλυ καὶ θὰ τὴν περι-
μενε ὕστερα στῆς μῆς Μίλδρεδ.

Ἦταν βέβαια νωρὸς ἀκόμη γιὰ νὰ
παρουσιασθεῖ σ' ἕνα τόσο σπουδαῖο
πρόσωπο, ἀλλὰ εἶχε νὰ κάμει κι' ἄλ-
λα διαδύματα πρὶν φτάσει ὡς αὐτόν.

Θάβλεπε πρῶτα πρῶτα τὴ δεσπο-
νίδα Πιερεφὸν κι' ὕστερα τὴ λαίδη
Στάρλυ. Ἦξερε ὅτι ἡ Δουίτσα σηκω-
νόταν νωρὸς κι' ἐργαζόταν μαζί μὲ
τὴν κυρία Βερδιέ.

Ἦταν μεγάλη κίνηση στὴν πόλη
κι' ἰδίως τριγύρω στὸ Χουάιτ-Χώλ, ὅ-
που κατοικοῦσε ὁ νικητὴς στρατηγός.
Τὸ Λονδίνο εἶχε ὑποδεχθεῖ μὲ μεγά-
λες τιμῆς τὸν Κρόμβελ, δταν γύρι-
σε νικηφόρος ἀπὸ τὴ μάχη, ἐνῶ ὁ
νικημένος βασιλιάς ἴσα ποῦ κατάφερε
νὰ σωθεῖ. Ὁ Κρόμβελ ὀνομάστηκε τό-
τε Πατέρας τοῦ Λαοῦ κι' Ἐλευθερω-
τῆς τῆς Πατρίδας.

Ὅστόσο ὁ Κρόμβελ ἤξερε ὅτι δὲν ἔ-
πρεπε νὰ βασιλεύει μὲ πίστη στὴς λαϊ-
κὲς αὐτὲς ἐκδηλώσεις. Κάποιος, γιὰ νὰ
τὸν κολακέψει, τοῦ εἶπε, δειχόντας τὰ
πλήθη ποῦ ζητωκραύγαζαν.

— Κοίταξε πόσοι ἀνθρώποι ἦσαν νὰ
ἰδοῦν τὸν θρίαμβό σου!

«Ἐσπίξτε στὸ στήθος του τὸ κορίτσι ποῦ τὸ κλόνιζαν
οἱ λυγμοί...» (Σελ. 378, στ. β').

ματα κι' ἂν ἔκανε ὁ λόρδος Στάρλυ, ὅ-
σο κακὸς κι' ἂν εἶναι κι' ὅσο κι' ἂν μὲ
κυνηγᾷ, δταν ἐγὼ ξέρω πῶς κάτι μπο-
ρεῖ νὰ κάμει γιὰ νὰ σώσει τὸν πατέρα
μου, θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ. Καὶ φαντάζο-
μαι πῶς θὰ εἶναι δῶ αὐτόν τὸν καιρὸ,
γιατὶ ὁ πόλεμος τελείωσε.

Ἡ Τζέννη κατάλαβε, ὅτι δὲν τῆς μι-
λοῦσε πιά ἕνα παιδί. Ἡ θλίψη εἶχε ὀ-
ρμηάσει πρῶτιστα τὴν παιδικὴ αὐτῆς ψυχὴ.

— Κάνε ὅπως θέλεις, παιδί μου, κι'

Εκείνος αποκρίθηκε ψυχρά: — Θάρρυνταν ακόμη πού παλλοί, αν ήταν να με ίδουν στην κρεμάλα.

Οι στρατηγοί του Κρόμβελ γνώρισαν κι αυτοί μεγάλες τιμές, και πρώτα-πρώτα ο λόρδος Στάρλυ, που ήταν γνωστό ότι είχε λάβει πολύ σπουδαίο μέρος στη μάχη. Γι' αυτό το μέγαρό του ήταν γεμάτο κόσμο, που έρχόταν να του εκδηλώσει άφοσίωση και θαυμασμό.

Μα η Νταίτζη δεν ήθελε να μπει από την επίσημη πόρτα. Αφού χωρίστηκε απ' τη Γζέννη, τριγύρισε το μέγαρο, για να βρει την πόρτα της υπηρεσίας, κι εκεί ζήτησε να συναγίσει τη δεσποινίδα Πιερρεφόν, από μέρους της μίς Μίλδρεδ.

Σε λίγο ήρθε μια καμαριέρα και την οδήγησε στο δωμάτιο, όπου η νεαρή κοντέσσα εργαζόταν την ώρα αυτή μαζί με την κυβερνήτρια της.

Μόλις τη γνώρισε, η Λουίζα σηκώθηκε χαρούμενη κι έτρεξε κοντά της.

— Εσύ είσαι! τί χαρά! φώναξε. Πώς λυπήθηκα, που δε σε βλέπω πια στ' εμάς Μίλδρεδ. Ωστε γύρισες στη μητέρα σου; Μα τί σου συνέβη λοιπόν;

— Πολλά πράγματα! απάντησε θλιβερά η Νταίτζη. Είναι μεγάλη ιστορία κι ήρθα να σου τη διηγηθώ και να σου ζητήσω την υποστήριξή σου, αν έχεις κάποια φίλια για μένα.

— Μα άμφιδάλλεις γι' αυτό; Ζήτησέ μου, τι θέλεις!

— Είσαι χλωμή και λυπημένη, κόρη μου, είπε κι η κυρία Βερδιέ, βλέποντας πόσο είχε αλλάξει το πρόσωπο της κόρης. Μήπως έχασες κανένα συγγενή σου;

— Όχι κυρία! Η τουλάχιστον, όχι ακόμη! Άλλα σε τρεις μέρες, αν δεν καταφέρω να του πάρω χάρη, ο πατέρας μου δε θα ζει πια.

— Μήπως ήταν κι αυτός στο βασιλικό στρατό; ρώτησε η Λουίζα.

— Ο πατέρας μου ήταν ένας από τους άρχηγους του βασιλικού στρατού.

— Από τους άρχηγους; Έκαμε ξαφνιασμένη η Λουίζα. Μα ποιά είσαι λοιπόν, Βιολέττα; Βρήκες τον πατέρα σου;

— Σου είπα πως πρέπει να σου διηγηθώ πολλά πράγματα. Ξέρεις όμως μερικά και θα τα καταλάβεις όλα, αν σου πω τ' όνομά μου: Είμαι η Νταίτζη Έρλιγκτον.

— Η Νταίτζη! φώναξαν μαζί η Λουίζα κι η κυρία Βερδιέ.

— Η Νταίτζη! Η Νταίτζη! έλεγε και ξανάλεγε η Λουίζα φιλώντας τη μικρή. Σά να τζέρερα εγώ σ' αγαπούσα τόσο πολύ. Είμαστε σχεδόν συγγενείς! Άλλα πώς τον βρήκες τον πατέρα σου; Και πότε τήμαθες αυτό; Στο Δούβρο δεν ήξερες ακόμη τίποτα, ε;

— Όχι, αποκρίθηκε η Νταίτζη. Όταν με πήραν, ήμουν τόσο μικρή, ώστε

δε μου είχε μείνει τίποτα στη μνήμη. Δεν είναι παρά λίγες μέρες που τα έμαθα όλα, γιατί έτσι τάφερε ο Θεός...

Και τούς διηγήθηκε όλη την ιστορία της, όπως την ήξερε τώρα κι η ίδια, από την παιδική της ηλικία ίσαμε σήμερα.

— Α, πως χαίρομαι που είσαι η Νταίτζη! είπε η νεαρή κοντέσσα. Άλλα δεν πρέπει να είσαι τόσο στενοχωρημένη. Έγνοια σου, θα τόν σώσουμε τον πατέρα σου! Πές μου μοναχά τί πρέπει να κάνουμε. Έχεις καμιά ιδέα;

— Ναί, είπε η Νταίτζη πέρνοντας θάρρος από τη μεγάλη προθυμία της Λουίζας. Ήθελα να μιλήσω στο λόρδο Στάρλυ. Η μωλαϊδη θα μπορούσε να μ' ευκολύνει.

— Στο λόρδο Στάρλυ! έκαμε η Νταίτζη η Λουίζα. Μα, Νταίτζη, τί έχεις να περιμένεις από τον κακόν αυτόν άνθρωπο;

«Έρριψε το κεφάλι της μέσα στα δύο της χέρια και βυθίσθηκε σε σκέψεις». (Σελ. 378, στ. γ')

— Τι μ' ενδιαφέρει κι αν είναι κακός; Σήμερα μόνον ο Κρόμβελ μπορεί να δώσει χάρη στον πατέρα μου, κι ο λόρδος Στάρλυ είναι φίλος του.

— Ναί, μα δεν είναι και φίλος σου, αγαπητή μου, το ξέρεις πολύ καλά! Μιλήσαμε πολλές φορές με τη μαμμά γι' αυτό το ζήτημα κι έχουμε την ιδέα, ότι ο λόρδος σ' έδιωξε από το Χουάιτ Γκρέι γιατί είχε κάποιο λόγο... Τώρα μάλιστα που ξέρω ποιά είσαι, συλλογίζομαι ότι ίσως σε είχε αναγνωρίσει...

— Τα ίδια μου είπε κι η μητέρα μου. Άλλα εγώ πρέπει να τόν ιδώ το λόρδο Στάρλυ. Όσα εγκλήματα κι αν έκαμε, δε μπορεί ν' άφισει να σκοτώσουν τον πατέρα μου, τη στιγμή που είναι στο χέρι του να τόν σώσει. Τί λέτε και σεις, κυρία; ρώτησε την κυρία Βερδιέ.

— Νομίζω πως έχεις δίκιο, παιδί μου.

Ο λόρδος Στάρλυ είναι συγγενής, όπως λέτε, της μητέρας σου κι είναι φυσικό ν' αποταθείς σ' αυτόν. Έχει δύναμη μεγάλη και μπορεί να σε βοηθήσει... άχ θέλει.

— Ναί, αν θέλει! είπε η Λουίζα κουνώντας το κεφάλι. Εγώ τουλάχιστο, καλύτερα θάχα ν' αποταθώ στο διάβολο τόν ίδιο, παρά στο λόρδο Στάρλυ. Αφού όμως τ' έχεις αποφασισμένο, θα κάμω, τι μπορώ για να σε βοηθήσω. Πάω να ιδώ άμέσως τη μητέρα μου.

Η λαϊδη Στάρλυ δεν ξαφνίστηκε και τόσο, όταν άκουσε την ιστορία της Νταίτζης. Όλα όσα είχαν συμβεί στο Χουάιτ Γκρέι, κι ιδίως η ταραχή του λόρδου, όταν μιλούσε για τη Βιολέττα, της έδωσαν τότε να καταλάβει, ότι κάποιο οικογενειακό δράμα ήταν κρυμμένο σ' όλες αυτές τις ιστορίες.

Και τώρα που τα ήξερε όλα, δεν είχε βέβαια τη γνώμη ότι ο λόρδος Στάρλυ θα φαινόταν πρόθυμος να βοηθήσει το δυστυχισμένο κορίτσι. Ωστόσο διατηρούσε την ελπίδα, ότι ο λόρδος δε θα τολμούσε ν' άρνηθεί την υποστήριξή του σε μια συγγενισιά του, γιατί ήταν περήφανος και δε θα ήθελε να τόν υποψιάσθουν ότι επιθυμούσε το θάνατο του λόρδου Έρλιγκτον.

Άλλωστε κι οι πιο σκληρές καρδιές λυγίζουν κάποτε μπροστά σ' έναν παιδικό πόνο. Τι θα τού στοίχιζε να κάμει μια καλοσύνη; Έίχε τόση δύναμη στο κόμμα του Κρόμβελ, ώστε η υπόθεση αυτή μπορούσε να τελειώσει με μια άπλη σύστασή του.

Η μωλαϊδη δέχθηκε τη Νταίτζη σαν παιδί της, τη φίλησε στοργικά και της υποσχέθηκε να τη βοηθήσει όσο μπορούσε.

(Ακολουθεί) ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΒΟΛΙ

Στο περβόλι τάντιστό Πήγαμε χτες βράδυ. Τά παιδιά κοπάδι.

Παίξαμε κυνηγητό Στα στατόνια, στις βραγιές Γύρω στις άμυνδαλιές.

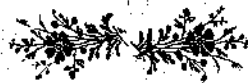
Στο περβόλι τάντιστό Δουλουδάκια, μύρα Κι' οι μηλιές πορφύρα.

Μας προσμένει γλαστό Κάθε βράδυ, οντροφιά Για να πάμε τά παιδιά.

Στο περβόλι τάντιστό Χρόνια τώρα, χρόνια Μας κρατούν τάνδονια

Συνοτροφιά το δειλινό Σά γυροθύμ, με βαριά Θλίψη μέσα στην καρδιά.

ΝΙΚΟΙ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΤΟ ΓΛΥΚΟ

Δεν ήταν παρά ένα μικρό καλφάκι στο μάστρο-Παναγή το παπουτσίδικο. Άπ' το πρωί ως το βράδυ, καθισμένο στο ψηλό σκαμνί του, χτυπούσε τις ξυλόπροκες πάνω στα παπούτσια η έρραβε τις μεντζούσδες. Γιατί μ' όλο που έγραφε απ' έξω «Υποδηματοποιείον», του μάστρο-Παναγή το μαγαζί δεν ήταν παρά μπαλωματάδικο. Άραιά και κάπου να τού δινανε καμμία παραγγελιά για κανένα ζευγάρι χαντροπάπουτσα. Γι' αυτό κι ο μάστρο-Παναγής δεν ήταν πλούσιος κι έδινε στο Μανώλη, το μικρό του κάλφα, ένα τάλληρο μονάχα μεροδούλι. Το έδωχε απ' το συρτάρι του κάθε βράδυ πριν να κλείση το μαγαζί του, και τόβαζε μπροστά στο μικρό γχιρινιάζοντας:

— Νά, πάρε! Βγάζουμε δε βγάζουμε, το δικό σου πρέπει πάντα να στο πληρώνουμε.

Μεροδούλι-μεροφαί ήταν ένα τάλληρο και λιγότερα ακόμα. Έκατο δράμια μαύρο ψωμί και μια δραχμή έλιές έτρωγε ο Μανώλης κάθε μεσημέρι. Έκατο δράμια μαύρο ψωμί και μια δραχμή χαλβά έπαιρνε κάθε βράδυ. Το παιδί του άντικρυνού μπακάλη τόν είχε τόσο συνειθίσει, ώστε μόλις τόν έβλεπε να μπαίνει μέσ' στο μαγαζί, τού τώλιγε τις έλιές ή το χαλβά του κατά την ώρα. Μόνον όταν έρχόταν το καλοκαίρι, μπορούσε ναγοράση ο μικρός κανένα στα φυλάκι η καμμία ντομάτα.

Κι' έτσι το τάλληρο έρχόταν ίσα-ίσα. Μονάχα νοίκι που δεν είχε να πληρώνη ο Μανώλης, γιατί κοιμόταν μέσ' στο μαγαζί. Τόν έκλεινε εκεί-μέσα ο μάστρο-Παναγής από το βράδυ, και το πρωί τού άνοιγε όταν ήταν για να ξαναρχίση τη δουλειά.

Και όμως δεν παραπονιόταν, για όλ' αυτά ο μικρός. Ούτε για τις έλιές, ούτε και για το χαλβά. Ίσα-ίσα εύχαριστούσε το Θεό που τα είχε κι' αυτά, που είχε μια στέγη κι' ένα τακτικό φαί, και δεν είχε πεθάνει απ' την πείνα κι' απ' το κρύο. Τόν είχε συνεπάρε κι' αυτόν ο άνεμοστρόβιλος της συμφοράς και τόν είχε φέρε στον ξένο τόπο, έρημο, χωρίς μάννα και χωρίς πατέρα. Ο μάστρο-Παναγής τόν είχε βρει στο δρόμο και τόν περιμάζεψε. Στην αρχή τόν είχε πάρει στο σπίτι του, αλλά κι' αυτός είχε μεγάλη φαμίλια και το ξένο παιδί ήταν περισσότερο μελάς παρά βοήθεια. Γι' αυτό αποφάσισε να το έχη στο μαγαζί, και μόνο κάθε Κυριακή και κάθε σάββατο έπαιρνε στο σπίτι.

Κι' από τότε ο Μανώλης έπαιρνε Ένα τάλληρο την ημέρα για το φαί του, κοιμόταν στο μαγαζί και δούλευε απ' το πρωί ως το βράδυ. Έίχε πια συνειθίσει την καινούρια του ζωή και δε θυμόταν

τά περασμένα. Άραιά και κάπου τού χαινε να ξεπροβάλλη πάλι στο μυαλό του το χωριό του, το σπίτι του, η μάννα του, τ' αδέρφια του. Θυμόταν πως μαζεύονταν τριγύρω στη φωτιά, όταν έκανε κρύο, και πως έπαιζαν έξω στην αυλή, όποτε ήταν καλός καιρός. Θυμόταν τα χάρδια και τα φίλια της μάννας του και ώρες-ώρες ξεχνιόταν τόσο πολύ, ώστε νόμιζε πως έννοιωθε τάγαπημένα χέρια της να τού χαϊδεύουν το κεφάλι. Και τότε σταματούσε τη δουλειά και κοιτάζε μπροστά του μ' άνοιχτά τα μάτια, χωρίς να βλέπη τίποτε. Πάντοτε τόν έβγαζε ο μάστρο-Παναγής απ' τ' όνειρό του. Όποτε ήταν καλόκεφος, τού φώναζε:

— Ε! που άρμενίζου τα καράβια σου, Μανώλη;

Όποτε όμως ήταν στις κακές του, τούδινε μια με το παπούτσι στο κεφάλι.

Κι' ο μικρός πετιόταν ξαφνικά κι' άρχιζε πάλι τη δουλειά του, χτυπώντας με βία τις ξυλόπροκες πάνω στα παπούτσια, η τραβώντας με τα δύο του χέρια το σπάγγο που έρραβε τις μεντζούσδες.

Σιγά-σιγά όμως έπαψε να θυμάται. Όλη η παλιά ζωή του τού φαινόταν τόσο ξέμακρη, που δεν τού έρχόταν πια στο νού του, και σε λίγο κόντευε στήληθια να πιστέψη, ότι ποτέ του δεν ήταν τίποτε άλλο παρά κάλφας στο παπουτσίδικο του μάστρο-Παναγής.

— Να πως να μ' αγοράσης σπάγγο και ξυλόπροκες και τρία ζευγάρια κορδόνια για σκαρπίνια, είπε μια μέρα ο μάστρο-Παναγής στον κάλφα του. Κοίταξε μην άργήσης.

Καταχαρούμενος έλυσε την ποδιά του ο μικρός. Ήταν τόσο σπάνιο πράγμα να βγη από το μαγαζί και να δη μπροστά του κι' άλλα σπίνια, εκτός απ' το άντικρυνό μπακάλικο και το φούρνο!

Τρέχοντας πέρασε το μικρό δρομάκι και βγήκε στο μεγάλο δρόμο. Νά, τώρα θάβγαينه στη μικρή πλατεία κι' έπειτα θάστριβε άριστερά και θα βρισκόταν μπροδ στο μαγαζί που είχε να ψωνίση. Περίπαταε σφυρίζοντας, όταν έξαφνα χτύπησε στα μάτια του κάτι που δεν τού είχε ποτέ του ξαναδεί: Ένα καινούριο μαγαζί είχε άνοιξει στην πλατεία. Οι τοίχοι του ήταν φρεσκοασβεστωμένοι και οι βιτρίνες του κι' οι πόρτες καταπράσινες. Πάνω από την είσοδο βρισκόταν μια μεγάλη έπιγραφή: «Νέον Γαλακτοπωλείον και Ζαχαροπλαστεϊον η Άραιά Άνατολή». Στά τζάμια της πόρτας και της βιτρίνας ήταν κολλημένα χαρτιά που έγραφαν: «Δουκουμάδες, Μπουγάτσες, Κατημέρια».

Το παιδί κοντοστάθηκε. Άρχισε να ξαναλέη μηχανικά την τελευταία λέξη: «Κατημέρια, κατημέρια.» Όλη η πα-

λιά ζωή πρόβαλε ξανά μπροστά του: Ή μάννα του στο μαγειριό, έχοντας το τηγάκι στη φωτιά κι' αυτός με τ' αδέρφια του τριγύρω της, περιμένοντας με λάχτρα να δώση καθενός το μερτικό του. Και πως τα φιλούσε βότερα: «Σας άρεσε, παιδάκια μου;» Άκόμη τού φαινόταν τού Μανώλη, ότι έννοιωθε τη γεύση τού γλυκού στο στόμα του και το φίλ της μάννας του στο μάγουλό του. Άχ, να τού δοκίμαζε άλλη μια φορά! Νά έννοιωθε άλλη μια φορά, τι αισθανόταν τότε που ήταν σπίνι του!

Μπήκε στο ζαχαροπλαστεϊο και ρώτησε δειλά ένα γκαρσόνι:

— Πόσο έχετε τα κατημέρια;

— Τέσσερις δραχμές. Θέλεις να πω να σου έτοιμάσουν ένα;

— Όχι, όχι, εύχαριστώ, είπε ο μικρός, κι' έφυγε γρήγορα.

Έξακολούθησε το δρόμο του, αλλά δεν κοιτάζε πια ένα-γύρω. Ο νους του ήταν στο γλυκό. Πώς θα μπορούσε να έξοικονομήση τέσσερις δραχμές. Νά έτρωγε ψωμί ξερό δυο-τρεις μέρες; Άλλα που θα τόν έβλεπε ο άφεντικός του και θα τόν μάλωνε; Τί νάκανε; Από πουθενά άλλου, δεν ήταν δυνατό να βρη λεπτά.

Μ' αυτές τις σκέψεις έφθασε ως το μαγαζί και φώνισε τα πράγματα που τού είχε πει ο άφεντικός του. Όταν γύριζε, πάλι εκεί έτρεχε το μυαλό του: στο γλυκό.

Σαν έφτασε στο παπουτσίδικο, ο μάστρο-Παναγής έβαλε τέτοιες φωνές μόλις τόν είδε, που το παιδί τού άντικρυνού μπακάλη έβγαλε περιέργα το κεφάλι του για να δη τί τρέχει.

— Πού μεπερπάγντενες; Έγώ σε στέλνω για δουλειά και σ' άκάνεις μά ώρα! Άμ' απ' το δρόμο σε συμμαζέψα, μπορείς ναλλάξης; Παλιόπαιδο!

Ο Μανώλης δεν έβγαλε μιλιά. Κάθισε στη δουλειά του σιωπηλός, κι' όσα κι' αν τούλεγε ο μάστρο-Παναγής δεν μιλούσε. Έννοιωθε πως ο άφεντικός του δεν είχε και πολύ άδικο, γιατί σ' αλήθειά είχε λείψει περισσότερη ώρα απ' όσην έπρεπε. Γι' αυτό δούλευε με σκυμμένο κεφάλι χωρίς να τολμά να κοιτάξη τόν άφεντικό του.

(Το τέλος στο ερχόμενο).

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΝΥΧΤΟΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΚΑΙ ΝΥΚΤΟΛΟΥΔΙΔΟ

— Είσαι στα δόλωμαρα ντυμένη, Σά μάννα που έχασε παιδιά. Κι' όμως! δε φαίνεσαι θλιμμένη... Τόσο σκληρή έχεις την καρδιά; — Και τά παιδιά μου ζούνε, κι' όλοι Μέν' στο πανόριο περβόλι. Μ' άλλως δεν ήμπορει να γίνη; Μάση είναι η Νύχτα που μ' άστυνεί. Φάνει τόν κόσμο ν' άραόθμει. Και τί μ' άλλάει... τί φορούμε;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΑΛΙΤΗΣ

ΚΘΗΝΑ ΓΚΑΚΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΓΑΤΑΚΙ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Αγαπητοί μου,

ΜΑΣ ΕΔΩΣΑΝ ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ Ένα γατάκι. Ένα χαριτωμένο άσπρο γατάκι, θηλυκό, — αλλά με πολύ μακριά... μουστάκια. — εξυπνότατο και ζωηρότατο. Μας τρέλανε όλους το διαβολάκι! Δεν τρέφουμε από τα χέρια, το διαμφοσθητούμε, το παίζουμε, το πλένουμε, το παίζουμε, τη νόχτα το παίρνουμε και στα κρεβάτια μας. Τρέμουμε για τη ζωή του, τη μικροσκοπική αυτή ζωούλα, ζήτημα μιάς... πατησις. Μια μέρα, λαίμαργο καθώς είναι, άρπαξε ένα κομμάτι ψίχα-ψωμί... χρωματιστό (ή κόρη μου που ζωγραφίζει, σκούπιζε με αυτό τα χρώματά της.) Ηού να του το πάρουμε απ' το στόμα! Το κατάπιε στη στιγμή. Σε λίγο φάνηκαν τα συμπτώματα μιάς μικρής δηλητηρίασις. Φοδηθήκαμε πώς δε θα τη γλύτωνε, κι' ετοιμαζόμαστε πια να κλάψουμε τον πρόωρο κι' άδικο αυτόν θάνατο σαν ένα μεγάλο δυστύχημα... Αλλά πρὸς μεγάλη μας χαρά, το γατάκι έζησε, — εφτάψυχο πάλι, — κι' από το ίδιο βράδυ ξανάρχισε τα καμώματά του, τα παιχνίδια του, τις κατεργαριές του, τις τρέλες του, τις άταξίες του...

Να σας περιγράψω τώρα αυτά τα καμώματα, το θεωρώ δλωεδίωλο περιττό. Έχετε και σεις γατάκια και τα ξέρετε. Βλέπω μάλιστα πώς τα ζωγραφίζετε κι' ωραιότατα για τη Σελίδα. Ένα μόνο θα σας πω: πώς το γατάκι μου είναι πιδόμορφο και πιδόξυπνο από κάθε άλλο στον κόσμο, επομένως κι' απ' τα δικά σας. Είν' ένα γατάκι έξαιρετικό, «υπερφυσικό» μωρό να πω. Το μαρτυρούν τα μουστάκια του και τα μάτια του, που όσο χρονών άνθρωπος είμαι, ποτέ μου δεν είδα σε γατάκι δυο μνηών μακρύτερα, μεγαλύτερα, φωτεινότερα. Και σας παρακαλώ να το πάρετε απόφαση: αυτό δεν έννοώ να το συζητήσω με κανένα. Όστε να ζηλέψετε πρέπει πού έχω καλύτερο γατάκι από σας, ούτε να μου κακιώσετε πού σας το λέω έτσι ορθάκοφτά.

Ναι, άλλ' αυτό το έκτακτο γατάκι είναι τάχα κι' ευτυχισμένο;... Σεις τώρα θα νομίζετε πώς είναι και πολύ. Αφού τ' αγαπούμε όλοι τόσο, αφού έχει ένα ολάκερο σπίτι δικό του, αφού μπορεί να τρώη, να κοιμάται και να παίζη όσο θέλει, τί του λείπει για μιά τέλεια γατίσια ευτυχία;... Αλήθεια κι' εγώ αυτή την ιδέα είχα ως προχτές. Είδα όμως πώς ήμουν γελασμένος: Τό γατάκι μας δεν είναι τέλεια ευτυχισμένο! Κάτι του λείπει. Κι' αυτό είναι ή συντροφιά των δικών του, των όμοιων του, — ή άγκαλιά,

το γάλα κι' ή περιποίηση της μητέρας του, τα χάδια, τα παιχνίδια και τα μαλωματάκια των αδελφών του. Δε νομίζετε πώς είναι πολύ σπουδαίο αυτό που του λείπει, και πώς τίποτα, καμιά ανθρώπινη αγάπη και φροντίδα δεν μπορεί να το αντικαταστήση;

Στο σπίτι μας, αυτό τον καιρό, δεν υπάρχει άλλη γάτα από την Πίσσα. Αλλά ή Πίσσα ζήλεψε τό γατάκι, κι' όταν τ'όβλεπε μπροστά της, του έκανε γρρρ! Της είπαμε: «Δε ντρέπεται; Γάτα εσύ μεγάλη, μαύρη κι' ένδοξη, να ζηλεύης ένα μικρό, άσπρο κι' άδοξο γατάκι; Τι πώς τό κανακεύουμε; Και σένα σε κανακεύουν όταν ήσουν μικρή». Του κάκου! Η ζηλιάρια εξακολούθησε τους άπειλητικούς της γρυλλισμούς. Φοδηθήκαμε μνην του βγάλη τα μάτια, μη μας τ'αγριέψη, — τόσο ήμερο πού δε λέγεται! — και δεν αφήνουμε πια την Πίσσα ν' ανεβαίνει άπάνου, όπου το γατάκι ζη περιουσιμένο θέλοντας και μη, για τί σκέλες δεν καταβαίνει ακόμα. Έτσι δεν βλέπει κανένα δικό του, ούτε φίλο, ούτε έχθρό. Μόνο ανθρώπους.

Προχτές λοιπόν είδ' έναν: Είθε τον... ίδιο τον έαυτό του στον καθρέφτη. Κι' είναι αδύνατο να φαντασθήτε την έκπληξη και τη χαρά του! Άρχισε άμέσως να μυρίζη, να φιλά, να γλείφη και να όρμα για παιχνίδια. Με μεγάλη άπορία πού έτρωγε τα μούτρα του στο γυαλί, κοίταζε από πίσω ν' ανακαλύψη τον άπρόοπτο και παράξενο αυτόν σύντροφο. Έπειτα ξαναγύριζε και ξανάρχιζε τις δοκιμές. Έπιτέλους είδε, κατάλαβε πώς τό γατάκι του καθρέφτη δεν ήταν σαν τ' άλλα πού θα θυμόταν απ' το σπίτι του, — δεν πιανόταν, δεν άγγιζόταν, να! — και τάφησε για να παίζη μαζί μας. Αλλά δεν απέπισθησε, δεν τάφησε για πάντα. Κάθε λίγο το θυμόταν και ξαναγύριζε να τό βλέπη. Θάλεγε πώς τούφτανε κι' αυτό για να παρηγοριέται...

Έτσι, πρό όλίγου, είδα μαν είκόνα πού με συγκίνησε πολύ: Ζητούσα τό γατάκι πού δεν φαινόταν και δεν άκουγόταν καθόλου. Και τό βρήκα ξεπλωμένο στη ράχη μιάς πολυθρόνας πού ήταν πολύ κοντά στη ντουλάπα, με τη μουρίτσα του κολλημένη στο γυαλί του καθρέφτη! Πλησίασα σιγά-σιγά κι' είδα πώς δεν κοιμόταν: κάθε τόσο μισάνοιγε τα μάτια του και κοίταζε τό άλλο γατάκι, πού ξεπλωμένο κι' αυτό στη ράχη μιάς πολυθρόνας, είχε τη μουρίτσα του τόσο κοντά στη μουρίτσα του άλλου, — ένα γυαλί, ένα κρύο σκληρό γυαλί τις χώριζε, — και μισάνοιγε τα μάτια του και τό κοίταζε στα μάτια... «Ω, να! το έφτανε κι' αυτό για να παρηγοριέται τό δυστυχισμένο μου γατάκι! Πώς τό λυπήθηκα! Κι' όταν είδα ύστερα τη γυναίκα μου να τό πλέγη με

νερό, σαπουνι και πανάκι, κι' εκείνο ν' άντιστέκεται σ' ένα τόσο άφύσικο για γάτα πλόσιμο, της είπα:

— Δεν τό δίνουμε πίσω στη μητέρα του; Εκείνη, με τη γλωσσίσσα της και τό σάλιο της, τό πλένει πού καλύτερα, και χωρίς να τό βασανίζη.

— Σπουδαίο βάσανο! μου άποκρίθηκε. Έπειτα πόσο θα βαστάξη; Άδριο θα μεγαλώση και θα πλένεται μονάχο.

Αλήθεια άδριο τό γατάκι μας θα μεγαλώση, θα παίρνη τό λουτρό του μονάχο του, θάχη φιληνάδα την Πίσσα, θα πηγαίνη κάτω, θα βγαίνη έξω, θα ξαναϊδή τη μητέρα του και τ' αδελφά του, θα πιάση κι' άλλες φίλες στη γειτονιά. Μα ίσως ούτε και τότε δεν θάναί τέλεια ευτυχισμένο: Θα του λείφουν τα χάδια τα δικά μας, πού δεν μπορεί να τάχη όπως τώρα πού είναι μωρό. Έκτός πια αν είναι σωστό εκείνο πού λένε πολλοί, πώς αντίθετα δηλαδή πρὸς τό σκόλο, ή γάτα δεν παρανοιάζεται για τα χάδια των ανθρώπων...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ (Μυθιστόρημα από τονΙουλιόν Βέρν)

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Πηγαίνοντας, ο Δόνιφαν σκότωσε λιγα πουλιά, πού θα χρησίμευαν ως τροφή την ήμερα εκείνη. Έκαμαν έξη μίλλια και κατά τις 5 τό δειλινό στάθηκαν όπως είπαμε, να διανυκτερεύσουν στο άκρο εκείνο της λίμνης.

Τό πρωτό εξακολούθησαν τό δρόμο τους και κατά τό μεσημέρι στάθηκαν να γευματίσουν κάτω από τα δέντρα της άκρολιμνιάς. Έπειτα πάλι ξεκίνησαν και τό βράδυ στάθηκαν κοντά στο ποτάμι εκείνο όπου άλλος είχε σταθμεύσει κι' ο Μπριάν. Σωζόταν ακόμα ή στάχτη της φωτιάς πού είχε ανάψει για τη νόχτα με τό Μόκο και τον Ζάκ. Ποιός να του τ'όλεγε τότε, πώς μετά όκτώ μήνες, κάτω από τα ίδια εκείνα δέντρα, θα διανυκτερεύαν τέσσαρες από τους συντρόφους του, όχι προσωρινά, αλλά με την άπόφαση να εγκατασταθούν στο μέρος εκείνο του νησιού!

Την άλλη μέρα, κατά πρόταση του Δόνιφαν, άποφάσιζαν να περάσουν στην άπέναντι όχθη του ποταμιού. Έβυσαν λοιπόν τη λαστιχόνη βαρκούλα και την έρριξαν στο νερό. Πρώτος μπήκε ο Δόνιφαν και ξεκίνησε, αφήνοντας πίσω του ένα ξεδιπλωμένο σχοινί, πού την άλλη του άκρη την κρατούσαν οι σύντροφοί του.

Τό πλάτος του ποταμιού, καθώς ξέρουμε, ήταν σαράντα πόδια. Αφού έφθασε άνάκρυ και βγήκε, οι άλλοι τράβηξαν πίσω τη βαρκούλα με τό σχοινί, μπήκε σ' αυτή δεύτερος, κι' έτσι ως πού περάσαν τό ποτάμι κι' οι τέσσαρες

Ο Ουίλκοξ τότε τύλιξε τη βαρκούλα, την έβαλε στη ράχη του κι' εξακολούθησαν την πορεία.

Ήταν πού κουραστική την ήμερά εκείνη. Τό δάσος πυκνό, τό έδαφος σκεπασμένο από χόρτα και ξερόκλαδα. Ένα σωρό εμπόδια... Πολλές φορές, για να μην άπομακρυνθούν πού από τό ποτάμι, αναγκάσθηκαν να κόψουν με τα σπαθούρια τους πυκνούς κλάδους και ν' άνοιξουν περάσμα. Αφού στάθηκαν μιά ώρα τό μεσημέρι, περπάτησαν έτσι ως τις έπτά. Κι' έφθασαν σ' ένα μέρος πού δεν μπορούσαν να τό ίδουν, γιατί ήταν πια σκοτάδι, συμπέραναν όμως πώς θάναί ή άκροθασιά, γιατί άκουγόταν από μακριά ο θόρυβος κυμάτων πού έσπαζαν σε άκρογιάλι.

Αναψαν φωτιά, πού θα τη διατηρούσαν όλη νόχτα, κι' έπεσαν να κοιμηθούν. Ο Δόνιφαν θα φύλαγε τις πρώτες ώρες. Ο Ουίλκοξ, ο Κρός κι' ο Οδέπ, κατακουρασμένοι, άποκοιμήθηκαν εύθις. Αλλά κι' ο φρουρός με μεγάλο κόπο κρατιόταν άγρυπνος. Όταν ήλθε ή ώρα να ξυπνήση τον αντικαταστάτη του, δεν άποφάσιζε να τό κάμη: τόσο γλυκά κοιμόνταν οι τρεις εκείνοι, πού ο Δόνιφαν λυπόταν να τους χαλάση την ήσυχία.

Κι' επειδή τό δάσος ήταν ήρεμο και τό μέρος φαινόταν άσφαλέςτατο, έρριξε κάμποσα ξύλα στη φωτιά και ξεπλώθηκε κι' αυτός στη ρίζα ενός πεύκου. Αποκοιμήθηκε στη στιγμή. Κι' όταν ξανανοιξε τα μάτια, ο ήλιος ήταν κίβλα ψηλά στον όρίζοντα, πάνω από τη στυλπήν έπιφάνεια της θάλασσας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. Έξουνα. — Σχέδια για την έπιστροφή. — Μεγάλη τρικυμία. — Ναυάγιο. — Πού είναι τα πτώματα;

Τα παιδιά άκολούθησαν άμέσως την όχθη του ποταμιού ως πού έφθασαν στην έκβολή του. Κοίταξαν τότε τη θάλασσα εκείνη πού πρώτη φορά την έβλεπαν. Ήταν έρημη πέρα ως πέρα.

Τρυγύρισαν τους βράχους της άκτής, βρήκαν πολλές σπηλιές πού συγκοινωνούσαν μεταξύ τους, και διάλεξαν τις πιδόκατάλληλες για κατοικία. Έπειτα έρριξαν τα δίχτυα τους στη θάλασσα κι' έπιπασαν δυο μεγάλες πέγκες και πέντ' έξη άλλα μικρότερα ψάρια. Αλλά και κοχύλια διάφορα βρήκαν στην παραλία εκείνη, και μαλακόστρακα, προπάντων μύδια. Θάχαν λοιπόν άφθονα τα θαλασσινά οι νέοι κάτοικοί της.

Τ' άπομεσήμερο, ο Δόνιφαν κι' ο Ουίλκοξ σπαρφάλωσαν σ' ένα βράχο πού από μακριά έμοιάζε σαν κεφάλι άρ-

κούδας και γι' αυτό τον όνόμασαν Άρ-κτο. Από καί-πάνω καλαύρησαν, με ότε πλοίο είδαν στη θάλασσα ούτε τίποτ' άλλο. Δεν φαινόταν ούτε τό μικρό εκείνο στυλπήν σημάδι πού είχε ιδεί τότε ο Μπριάν, και πού ίσως δεν ήταν παρα στιγμιαία όπτική άπάτη.

Τό βράδυ, μετά τό δείπνο, συσκέφθηκαν: Έπρεπε να γυρίσουν άμέσως στη σπηλιά, να πάρουν τα πράγματά τους και να εγκατασταθούν στη νέα τους κατοικία.

— Εγώ νομίζω πώς δεν πρέπει ν' άργήσουμε, είπε ο Οδέπ, γιατί τό κουβάλημα θα μας φάη πολλές ήμέρες.

«Πρώτος μπήκε στη βαρκούλα ο Δόνιφαν...» (Σελ. 392, στ. γ')

— Μα μπορούμε να τα κουβαλήσουμε από τη λίμνη, είπε ο Ουίλκοξ, όπως έκαμε κι' ο Μπριάν. Να ζητήσουμε τον κέλητα. Έτσι θα κερδίσουμε καιρό και κόπο.

— Τι λές 'εσύ, Δόνιφαν; Ρώτησε ο Κρός.

— Ναι, είπε ο Δόνιφαν σκεπτικός: καλύτερα είναι να πάρουμε τον κέλητα με τό Μόκο.

— Μα θα θελήση ο Μόκος νάρθη;

— Και γιατί να μη θελήση; Δεν έχω τάχα τό δικαίωμα να τον προστάξω κι' εγώ όπως ο Μπριάν;

— Ναι, βέβαια... Μ' αν δεν θελήσουν να μας δώσουν τον κέλητα;

— Μπα!... Και ποιός θα τολμήση; — Ο Μπριάν!... Αυτός δεν είναι ο άρχηγός;

— Είναι άρχηγός εκείνων-εκεί, όχι όμως και δικός μας. Έπειτα, μήπως ή βάρκα είναι κτήμα του; Εγώ θα τον αναγκάσω να μας τη δώση!

Αυτά είπε ο Δόνιφαν, άποφασισμένος να μην υποχωρήση μπροστά στον αντίπαλό του. Ο Ουίλκοξ όμως είχε άλλη ιδέα:

— Περιττό να χολοσκάμε, είπε, γιατί είμαι βέβαιος πώς ο Μπριάν δεν θα μας άρνηθή τίποτα. Τό ζήτημα τώρα είναι: Να γυρίσουμε άμέσως άδριο στη σπηλιά;

— Μου φαίνεται άπαραίτητο, είπε ο Κρός.

— Άδριο λοιπόν;

— Όχι! άποκρίθηκε ο Δόνιφαν. Πρέπει να ξερευνήσουμε πρώτα όλη έδώ την παραλία ως τη βορεινή της άκρη. Μπορεί να υπάρχει πρὸς τα εκεί καμιά γή πού να μη την είδε ο Γάλλος ναυαγός και να μη τη σημείωσε στο χάρτη του. Δεν είναι σωστό να κατοικήσουμε έδώ χωρίς να ξέρουμε τι γίνεται γύρω μας.

Τό παραδέχθηκαν. Κι' άποφάσιζαν να κάμουν την έρευνα, έστω κι' αν θ' άργοσαν δυο-τρεις ήμέρες να γυρίσουν στη σπηλιά.

Τό πρωτό, 14 Οκτωβρίου, ξεκίνησαν κι' οι τέσσαρες.

Τρία ολάκερα μίλλια είχε μακρός ή σειρά των βράχων, ανάμεσα θάσους και παραλίας. Κι' από τα ριζά των βράχων ως τη θάλασσα, άπλωνόταν άμμουδιά πού είχε πλάτος εκατό περίπου πόδια.

Κατά τό μεσημέρι, άφησαν πίσω τους και τον τελευταίο βράχο και στάθηκαν να γευματίσουν. Έκει κοντά, χυνόταν στη θάλασσα κι' άλλο ποτάμι, πού από τη διεύθυνσή του μπορούσε κανείς να συμπεράνη πώς δεν έπήγαζε από τη λίμνη. Τό περάσαν με τη λαστιχόνη βαρκούλα κι' εξακολούθησαν τό δρόμο τους. Όσο έφθα-

νε τό μάτι, τό νησί φαινόταν καταπράσινο από πυκνότατα δάση.

(Άκολουθεί) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ξ.

ΡΗΤΑ 66.

Όσοι τό νού τους τόν προσηλάβουν Όλον σ' εκείνο πού μεστάνε, Καλά στη μνήμη τους τό κλειδάνουν, Μικρό, μεγάλο, Πού και να θέλουν, δεν τό ξεχνάνε. Μα όσοι την ώρα όπιδό διαβάσουν, Τό νού τους έχουνε στα παιχνίδια, Μέσ' τό βιβλίο τους κι' αν κοιτάζουν, Δεν βλέπουν άλλο Παρ' «άσπρο κάμπο με μαύρα γίδια». CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Είναι μερικώς στυγρές θλιμμένες, Που πρηνού βουβές, σκοτεινιά

Καί κλανιέται μιά γλυκειά με- [λαγχολία Μές' στήν νύχτας τήν απόλυτη

Στ' άνθογαλί μέσα, σβήνουν [άσπρα Τριαντάφυλλα, τὰ φύλλα τους

Καί κοντά στο παραθύρι ή γλά- [στρα, Με λουλουδία που τὰ μύρα τους

Καί κλανιέται ή γλυκειά μελαγ- [χολία Στην άταραχη τής νύχτας σι-

ΓΙΑ ΤΑ ΞΕΝΑ

Από όρα έβλεπα έκείνο' τó κοριτσάκι που καθόταν στο πά- γκο, κοντά στο μικλίδομα που

Ένα κομμάτι από σόφρα κα- νελλιά τούλιγε το κεφάλι της και ήταν δεμένη στο πηγούνι της.

Τό περιεργό ήταν ότι αυτό το παιδί είχε μια έκραση μεγά- λου που δέν ταίριαζε με τήν ή- λυκία του.

στο κεφάλι. Πλάι της καθόταν ένα άλλο κοριτάκι πολύ πιό με- γάλο, συγχροτανή βεβαία, και

— Νίνα, μήπως κρυώνεις; Νά πώ να σου φέρουν τó χοντρό σου παλτό;

— Μά' όχι, μαμά. Δέν θέλω τίποτα' δέν κινώ καθόλου.

Γύρισα πίσω μου απ' όπου έρχόταν ή όμίλεια. Ένα κοριτσά- κη ήσαν ξεπλωμένο σε μια πό-

— Για δέξ, είπα με τό νού μου, δυό πλάσματα στην ίδια ηλικία, και όμως πόσο αντίθετα!

«Θάναυδο και πάλι σαν κάποιον φθινοπωρινό δαιμόνιο με έναν ή- λο παράξενο, με μια θάλασσα

να ζεσταθής μ' ένα μικρό-μικρό άπορο κάρπο. Στο άναμταξού άπορο κάρπο έλο τó σρόπι.

ΓΥΡΟ ΑΠΟ ΜΙΑ ΚΟΜΠΟΣΤΑ

Είχα χρόνια να δω τήν αδελ- φούλα μου. Μεγάλη έκείνη τώ- ρα. . . Ακόμα μεγαλύτερη όμως κι' εγώ.

— Χτες για πρώτη φορά έγινε ένα έπεισόδιο. Πείσθηκα μ' αυτό, πώ; ακόμα δέ μεγαλώσαμε

— Δέν πειράζει, ές φάμε απ' τó ίδιο πιάτο, τώρα είμαστε με- γάλες πιά.

Αρχινάμε να τρώμε τά στε- ρεά ουσιαστικά. Η κάθε μιά κοι- τάζει να προφτάση τήν άλλη.

— Με τήν κουταλιά σου αυτή τράβηξες πολλά.

Κάνουμε με τό κουτάλι ένα ψευτοδιάγραμμα, με τό σρόπι εδώνηγο τ' άνακατέβει πάλι.

— Όχι, κύριε δήμαρχε, σας ρώτησα πός πάνες τά πράγματα τού δήμου.

Τότε ο δήμαρχος, που είχε ά- δελοπό Δημο, φώναξε :

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό μπαμπάς φωνή τόν Τοτό που φασούει πόρα-πόρα :

Τό Τοτό :

Κι' ο μικρός άπαντά :

— Άν πιάσω αυτό που τσίμ- κησε τώρα, κι' άλλο ένα άκό- μα, θά έχω δυό.

Δύο μικροί βλέπουν στην άκρο- γαλιά ένα ψάρι ψόφιο.

— Απο τί να ψόφησε αυτό τό ψάρι; φωνά τó ένας.

— Ό παλιό που έρωδέτερε αούτ ή δούδια ! .

— Η Φιλομήλα φορεί για πρώ- τη φορά τό μουσαμά της; και πι- γαίνει στο σχολείο.

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

που έκαμας να μού τά γράφης : «... Δέν πρέπει τάλο; να λησμονηθή ή άπαράλληλη σιμβόλη τής Σε- νοπούλου στην άγωγή τού; ναόη- τος. Έχω τίς γλυκύτερες και

— Άν πιάσω αυτό που τσίμ- κησε τώρα, κι' άλλο ένα άκό- μα, θά έχω δυό.

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

προπάντων πόσα, θα βάλλω γιατί υπάρχει μια ιδέα, ή έξη; Μά μια πολύ μικρή άγένηση τής συνδρομής, κι' άλλες με τή βοήθεια τού έσ- σπαθώματος, (άλλα χωρίς να βα- σιστομαι μόνο σ' αυτό,) λέω να κα- θιστώσω τό δωδεκασέλιδο φύλλο κει' έβδομάδα.

— Άν πιάσω αυτό που τσίμ- κησε τώρα, κι' άλλο ένα άκό- μα, θά έχω δυό.

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

Γρόδιος Ασαούς, Νάκμιοςος, Μανκνόν, Καλαμιά, Νόρια, Ά- γροσούη, Πισσοσάης, Πακαλόδα, Κυνά-Κυραλίνα, Πάνου Δάκου και Μικρός Αθήνας.— Έπετά- λους τίς παραγγαλίες τών και τόσος έδωσαν έλους; για τά κα- λά των λάγια.

— Άν πιάσω αυτό που τσίμ- κησε τώρα, κι' άλλο ένα άκό- μα, θά έχω δυό.

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

— Α, τί έκαμα ! λέει στη φί- λη της; μά μήν πάρα κι' όμπερά- λα. Τώρα θά μού βραχή ό και- νούριος μου μουσαμάς !

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΙΜΩΝ
Οδών φανώμονον έγκρινται ή άνα- νοήτων, άν δέν ανασώσεται από τού δι- κμάρματος όρ. ΙΟ.— Τά έγκρινόμενα ή άνανωσόμενα ίσχυουν μέχρι τής 30 Νοεμ- βρίου 1928.— Όσα ανασώσονται από Α, άνηκόντες άγύρια και όσα από Κ, εις κε- ρύματα.

Χάρω πού τήν πρώτη ενθάρρυνση τήν ελπίδα από μένα άρωτο και τό ποιήμα πού μου έστειλάς· αλλά δεν είναι για παιδιά να τό δημοσιεύσω· θα προτιμούσα κάτι πιο άπλοό, και προτιμώ τον πού φιλιάς·) Γενναίαν Άμαζόνα (ευχαριστώ για τά κλά λόγια· έκαμας πολύ καλά να μου γράψης με τήν ειλικρίεια πού πρωτολαθινας μέρος σε διαγωνισμό, κι' ελπίζω να εξακολουθήσης·) Δούλην Δωδεκάνησον (ναί, στην Άσκησή σου δη' αριθ. 610 έγινε λάθος· τό κάπτα της χάρας πρέπει να γίνει, όχι λα, αλλά π'· πολύ άρωτο τό γράμμα σου!) Σμυρνωτάκι (έστειλα 3 φακέλλους λυσόχ. και τό 23ο φύλλο· περικαιτά της αδελφής σου.) Άρροδόλαν Α. Δρ. (Όδηγός δεν ε-ξεδόθη· για τό ψευδώνυμο πού θέλεις, πρέπει να μου σταίλξς 10 δραχμές να σου τό έγκρινώ.) Γενναίαν Σπάρτην (έστειλα 9 φακέλλους και 2 τετραδία·) Έγώ (διδασκάθη) Μεγαλή Κοραεήν (ε-τελεσθή, ευχαριστώ·) Άγγελον Νικης (δχ, Ι. Α. δεν έχω εκεί·) Πηλιορείτινο Κεράκι (ε, τι καλές συμπλήψεις· πού θα έχης για τά νέα του 1929 ιδες τι λέω παραπάνω· Τελέσειλαν (έστειλα 13 τερ. και 1 φακ. λυσόχαρτο) Μυροχάρτην (χάρω πού πέραςες τόσα καλά στη Μυτιλήνη· καλώς να είλθης·) Τζίναν (έστειλα 1 φακ. λυσόχαρτο και 2 τετραδία· γράμμα σου της· 21 Σεπ. τίν έλαθα ά-κόμη!) Άγραμπελήν (ευχαριστώ πολύ για όλα!) Αιδάν (έλαδχ, ευχαριστώ· ή Φαίδρα είναι κορι-τσι· έστειλα 17 τετραδία·) Κάθμεν Σύλλα (έδωσα τό γράμμα σου στον κ. Φ. πού με μεγάλη ευχίτηνηση τό διαβασε·) Ίνω Άγγελή (πολύ καλό τό γράμμα σου· και βέβαια πού τάλλα θέλεις καλότερα·) Αθά. Τζεμ. (βελχία· μπορείς και τό-ρα·) Αδραν του Έδελίνου (παρα-στικά·) Μοιραίο Άντρογιάλι (πε-ριεργό! κάποιος λοιπόν θα βανέ-σθηκε τό ψευδώνυμό σου· αυτοίμαι πού δεν έχω πια τό χειρόγραφο, γιατί τ' άπορριπτόμενα δεν τά φυ-λάω·) Αλεξανδριό Διαπλασό-πουλο (ζήτω λοιπόν!) Ρασπου-τιν (έστειλα ή Συλλογή του Πεν-τάθλου θα είναι άνω· κι' ή του ταυτικού Διαγωνισμού· σοι άρω-μοί, τόσο· λίσσις — δταν, άνωσεί-ται, είναι άρωθός·—νκι, τά ποιήμα-τά του αδελφός σου στην «Πρω-τοπερσία» της «Ν. Έστιας»· έκα-μαν σ' όλους τήν καλύτερη άντύ-πωση·) Κέριον Χ (έλαδχ·) Μυε-τίλον (άπό σήμερα σε σένα θα στέλ-λεται τό φύλλο·) Λεοβιδούλο, Σπύρον, Άφροδίτην της Μήλου, Αιγυπτιασούλαν κτλ. κτλ.

Συνοβραλλήν, Μανωλάκην Χατζηγιάννην, Άγριοκρατα-φωλλιάν, Βαυλικήν Φ. Βριζο-πούλου (έστειλα.)

Είς όσας επιστολάς έλαδχ μετά τήν 23 Οκτωβρίου θάπαντήσω σο άρχομαι.

Τό πρώτιστον καθήκον του καλού ανδροματου είναι ή ευκαρως αναγω-οις της συνδρομής του.

ΠΝΟΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 24ου Διαγωνισμού. ΑΙ λέξεις δεκται μέχρι 27 Δεκεμβρίου.

709. Αεζύγιστος
Τό πλήθος ήτανε πολύ·
Δέν είναι όμως όθμα
Πού, ως μπροστά για κεφαλή
Τουβράλες ένα γράμμα,
Τό έκανες με δαύτη
Γνωστό μας Άρροναύτη·
Άμαρταλις

710. Συλλαβογράφος
Μιά νότα μ' ένα μέλος
Και κάποια κτηνιακή
Μας κάνουνε στο τέλος
Μιά πόλη ελληνική·
Χρυσάλλης

711. Μεταγραμματισμός
Καθόμενα μια μέρα στάχο-
Νά βλέπω και νακούω τη φουφ-
Βαρέθηκα... της άλλαξα...
Μά τώρα στο ποδάρι μου πονάω,
Στά δάχτυλα και στην πατούνα...
Άχ! ήταν τό παπούτσι μου
Έξοπη Γατούλα

712. Τονόγραφος
Παροξύτονο, όπως ήταν,
Κοινό όνομα άνδρικό.
Τού κατέβασα τον τόνο
Και τό έκαμα ίσρό.
Ζαχυδινο Μενεξεδάκι

713. Γρίφος
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Είς τό α' τετράγωνο: άνω, άρχαία έσοτή· κάτω, μυθικός λη-στής· δεξιά, ίσρον είς τήν Όλυμ-πίαν· άριστερά, κέρσης στρατη-γός· τό β' τετράγωνο: άνω, άριστο-κράτος· κάτω, άπόστο-κός· δεξιά, μυθικός καθαροδός· άριστερά, κόλις ή όρος· Πλα-γίως: πρόθεσις, σύνδεσμος, άν-νανυμια, πρόθεσις.

714-718. Μαγικό Γράμμα
Τη άντολλαγή ενός γραμμα-τός έκάστης των κάτωθι λέξεων δι' άνω άλλου, πάντοτε του άυ-τού, να σχηματισθούν άνευ άνα-γραμματοσπουδάλαι τόσαι λέξεις: καιρός, άνία, κάπρος, άποχή, άριον.

719-723. Φωνηεντόγραφος
Αι' ενός και του αυτού φωνή-εντος, όσα δήποτε φορές επανα-λαμβάνομενο μεταξή των κάτω-θι συμφώνων, των όποιων ή σειρά είς έκαστον σωφόν δύνα-ται να μεταβληθή, να σχηματι-σθούν πέντε λέξεις:
ολμπ, σπλη, σθλο, τρα, δν.
Νίκη του Παιανίου

724. Διπλή Άρροναυχίς
Τά μέν άρχικά των κάτωθι ζητουμένων λέξεων αποτελούν νομοθέτην, τά δε δεύτερα μεγα-λόνησον:
1. Νήσος του Αιγαίου. 2. Μέ-τρον μήκους. 3. Μήτηρ θεών. 4. Όνομα δακτύλου. 5. Πιτηνόν.
Μαραμνή Γαζία

725. Φωνηεντόλιπον
α-δλ-τ-πλ-κ-χν-κ-τ-λγ
Μικροκλίπης Γίγας
726. Γρίφος

η η η η η η
δα η δτ' ίου δ' η δα
η η η η η η
η η η η η η
Νιαγάρας

Διά τούς Γαλλομαθείς
727. Mots decroissants
1. On fait le bonheur des ma-
Quand on a de tels senti-
2. Voyons, cela saute à la vue
Une pièce de bois pointue.
3. Un oiseau que l'on dit ba-
Un peu voleur, un peu pil-
4. Lettre grecque, en Géomé-
Jamais sa valeur ne varie.
5. La poudre perlinoipin
En contient plusieurs, c'est

728. Sans Consonnes
ouoi - e - ouoi
Ρεδοδάφνης
ΑΥΞΗΞ
των Πνευμ. Δομήσ. του φύλ. 33

496. Όμηρος (ό, μήρος). - 497, Σαμοθράκη - 498. Όβρις - όφρις. 499. Νέφος - Φενεός. 500. ΜΥΣ ΚΕΡΑΣ ΑΔΑΜΑΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙΝΙΒΕΡΓΗ

501. Πάν μέτρον άριστον (ή ά-νάγκωσις κατά στίχον, δεξιοδάν.) - 502-506. Διά του Κ: άγκων, άρκετος, άνωός, κάλλος, πόρμα. - 507. ΦΕΙΔΙΑΣ (Φαγητόν, νε-ρόν, κοίτων, δένδρον, πατρις, ποδήλατόν, μαθητήΣ.) - 508. Ά-γάπα τό φίλο σου με τά έλαττώ-ματά του. - 509. Η μέλισσα να-νει μέλι. (ι με λι σάκκα, νι με λι.) - 510. Un épi de blé.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 - 1893) άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους άκόρουν άκόμη μόνον οι έξής πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος και 19ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικός δε άποστελλόμενος δρχ. 28, 50 δια τό Έσωτερικόν και δρχ. 35 δια τό Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1891 - 1927) άκόρουν όλοι οι έκδοθέντες τό-μοι, 34 εν όλω. Έκαστος τόμος άρροφος δρχ. 30 και ραμμένος δρχ. 35. Ταχυδρομικά τέλη έκά-στου τόμου προστετέα είς τάς άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν δρχ. 5 δ άρροφος και δρχ. 15 δ ραμμένος, δια δε τό Έξωτε-ρικόν δρχ. 23 είτε άρροφος ει-τε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με άνω στοιχεία δρ. 6 (τό έλαγώνον τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέ-ξίς, με ποικία δε στοιχεία λεπτά 70 και με κεφαλαία δρ. 1.
Ό χωριστός στίχος δρ. 3.
Η προσληραμή είναι άπαραίτητη.

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ
Αφροδίτη της Μήλου: Έγος Μαν-τόνας, πάτις θολωμένα απ' έλαφρότα-τό πέλο μελαγχολίας, μοιάζον συννεφια-σμένο οφράν, δλέμμα πλάνο έκσπαικό, ψυχή άγνή, άσχολετή σε κάθε καλλιτεχνί-κό άρωτο. Πάνο δπέρχο, άπλά θελουέτι-νο παίξιμο ναυορικής γλώσσας. Άπαγγέλλει όμορφα. Μίλει Άγγαίκα, Γαλλικά. Και εί-ναι μια πόδιση φίλη.
Στέρτια Ρεδοπέτολα
ΚΗ - 796/

ΓΑΥΚΕΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ
Στό Δημοφύριον
ΚΗ - 798/
Η Άνθεμις και ή Τζοκόντα παρακα-λύον τά διαπλασούλα πού τις στέλ-λουν Μ. Μυστικά, να στέλλουν όπλα.
ΚΗ - 799/
Διαπλασούλα-ες, θα μας εύχορι-στούσατε στέλιόντας μας τετραδιάσι-σας: Άρις! Άφροδίτη Χρυσάφιδου, Ρ. Π. Μακρυγιάννη, Άθήνας.
Ναυτοπούλα, Σαγηνεύτρα.
ΚΗ - 800/

ΒΟΛΩΤΙΚΗ ΤΡΕΟΠΑΡΕΑ
Ηρα-Τοβία Βαρέλια, Άνωγεννηθεί-σα Έλλάς, Αίολος-Νίος Βαρέλλας, Άπέλλων - Κώστας Βαρέλλας, Άθηνά - Τετία Άποστολίδου, Άρταμις - Καί-τη Πορροπούλου. Πά, πού! τήν Έπαυον οι Νεφελιγέρες!!!
Άποκαλύφωον: ΗΛΙΟΣΤΑΛΑΧΤΗ
ΚΗ - 801/

Διαγωνισμός ΜΕΛΑΓΚΟΙΚΟΥ (ΚΗ - 736)
Ύψιζονται κατά σειρά 1. Παπαγιώλι-λον 11 φηφοί, Μορίων 2. Βασιλίσα στις Παπαρόνες 1, Κόρη των Άδωνών 1, Νάρ-κισσος 1, Ήδωλη 1.
Μελαγχολική, Ζουλίκις, Κορίνα, Κορ-ά Κυραλίνα, Άκασία, Μιράζ, Αιδάνα, Μεκ-νύτος, Φοιτητή, Μιράντα, Φρασκουίτα και ή ευρυστοχή σας μεγάλη μου τιμή.
ΜΕΛΑΓΚΟΙΚΟΣ
ΚΗ - 802/

Ός ποτε θα περιμένα να Μ. Μυστικά σας: Μελαγχολική του Σκέτιν, Μορ-το, Ρόδη Ούρανη, Παρρηγορία, Έλιάντα, Έθνηε Κήρυκα: Μήπως δεν έλάβατε!
ΠΕΤΑΝΤΟΥΑ
ΚΗ - 803/

ΑΛΤΙ...
Προκηρύσσεται διαγωνισμός νεροκολο-μιών, τόπου «Κολομιδοσάρ». Προ-θεσμία μέχρι δευτέρας... παρουσίας. Δι-εθίνους: Ηεριστή.
ΒΡΑΒΕΙΑ: 1ον, Ό Κολομιδοσάρσορο (αυτάνα 1... 1. Τιμής έννεκν 1. 2ον Ένας Έγυλοόνομα κατ' έκλογήν. 3ον Ό Ο-μιλος των Έθνεώνν διέκδορος 1.
Κολομιδοσάρσορο, quelles nouvelles?
Gammant vont les affaires?
ΓΟΡΑΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ
ΚΗ - 804/

ΜΕΛΑΓΚΟΙΚΟΥ, περιμένα Ένα σου τε-τραδιάσιον ΤΡΕΟ ΦΟΙΤΗΤΑΚΙ, είμασι ανάλειφοι, γεννήσαστε, ΠΡΑΓΜΑ, εφρι-σση σου, κατ' διαπλασούλα φρεσί και διαβέξαι στη Βιβλιοθήκη: Άρις! Γιάννη Γερ. Ζερβόν, Ρ. Π. Άθήνας.
ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ
ΚΗ - 805/

Στό λάφι της Άρταμιδος και στην Σκορπίνη Δορκάδα τά πού στήρι-σουλπηρία για τον θάνατο της άσκη-τής των μεμράς.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΠΟΝΟΥ ΛΑΚΡΥ
ΚΗ - 806/

Τό πολύ Πένου Δέκρου ες πού γρά-φη: Άχιλλέα Κωνσταντινίδην, φοιτη-τήν Νομικής, Ζωοδόχου Πηγής 73, Αθή-νας. Περιμένα έστειπantos.
Ό καλός Υψιβρεμέτης Ζεύς

Μη λημονοείτε πως κάθε πα-ραγγελία σας, για να εκτελεστείται άμέσως, πρέπει να συνοδεύεται και με μια τυπωμένη έντα, άσ' αυτές πού σας στέλλομεν τό φύλ-λο κάθε έβδομάδα.